

нили по департаментитѣ, и завели помежду си корреспонденция за това, щото въ случай на нужда, да си поддържатъ и дѣйствуватъ съ пълно единомдушие. Главната цѣль на тѣзи работнически ассоциаций останала педостигната, защото господаритѣ и подрядчицитѣ намѣрвали си работници на страна, отъ чловѣци, които не признавали обязаноститѣ, и които се съгласявали да продаватъ трудѣтъ си за такава цѣна, която обществата рѣшили да не приематъ. Тогава ассициацийтѣ се потрудили, да поддѣйствуватъ на тѣзи индепенданти изначало съ увѣщания, а послѣ и съ угрози; за вървание е, че работата би дошла и до насилия, защото на членовѣтъ на ассоциацийтѣ било, разумѣва се, твърдѣ докачително, за гдѣто старанията имъ пропадатъ безъ полза, и за гдѣто отдѣлнитѣ работници, като измѣняватъ интереситѣ на всичкото си съсловие, доставляватъ побѣда на капиталиститѣ. Но сега се вмѣшало и националното събрание, което никакъ не можало да допустне, щото безнравственитѣ работници да притѣсняватъ бѣднитѣ капиталисти; щомъ отъ страната на работническитѣ ассоциаций се чули първитѣ угрози противъ работницитѣ, които се спогаждали съ господаритѣ, то законодателитѣ на сѣщия часъ се възползовали отъ тѣзи угрози, като съ превъсходно оржжие противъ самия принципъ на работническитѣ ассоциаций. На 14 Юний 1791 година, националното събрание съ законъ запретило на всичкитѣ работници отъ единъ занаятъ, да съставляватъ по между си общества, да съдържатъ снисѣци на членовѣтъ